

Чини ми се да се сви сећамо старих играчака на навијање. Суштина је била навити играчку како би она могла да изведе неку операцију и затим остане непокретна, све док је поново не навијете. Човек би помислио да је време оваквих играчака прошло, но, иако се споменуте играчке углавном више не производе, сећање на њих је очигледно толико јако да данас постоје и људи на навијање.

Постоје тако људи који немају свој став, немају своју делатност, већ само раде оно што им се каже, онда када им се каже. У контексту политике, најгоре је када се у једној личности нађу умешност глумца који је добро савладао сценарио и човека без савести. Такав политичар пречесто заличи на седмогодишње дете које раздрагано учи напамет песмицу за рецитацију, не схватајући њен садржај. Додуше, разлика је што дотични политичар одлично разуме и зна шта, како и коме говори. А богами зна и због чега.

Постоје тако људи који немају свој став, немају своју делатност, већ само раде оно што им се каже, онда када им се каже. У контексту политике, најгоре је када се у једној личности нађу умешност глумца који је добро савладао сценарио и човека без савести.

У последњој емисији „Утисак недеље“ гост Оље Бећковић био је један од лидера опозиције, Чедомир Јовановић. Имао сам утисак да слушам човека који заступа више различитих ставова истовремено, и сваки од њих брани истом жестином. Управо та врста недоследности намеће питање – како човек који заступа дијаметрално супротне ставове може у њих да верује? Постоје два објашњења – или мрзи оно што својим ставовима напада или не верује у ставове које заступа.

Све у свему, Чедомир Јовановић је поновио свом жестином фразе које слушамо протеклих неколико година. Објаснио је детаљно зашто његова опозициона странка често није опозициона и зашто опозиционој странци није циљ рушење владајуће партије. Причао је о потреби испуњавања свих услова које нам испоставе западне земље, осудио покушај вођења сопствене спољне политике и објаснио да би ЛДП много брже дала све оно што се од Србије тражи како бисмо коначно ушли у Европску унију. Након тога је

ипак говорио како није сврха улазак у ЕУ, да ЕУ има својих проблема, већ да је суштина створити Европу у Србији. Објаснио нам је и шта је ЕУ – то је пре свега цивилизацијски систем вредности.

Отуд његово залагање за промену вредности у Србији. Дакле, сушта жеља је од руралне Србије направити цивилизацију. Ах, подухват вредан деветнаестовековних покушаја Доситеја Обрадовића, с том разликом што живимо у 21. веку и такав подухват звучи смешно. Србија није ни рурална, ни неписмена, ни заостала па да јој је потребан просветитељ. Мада, са друге стране, не звучи лоше – Чеда, наш просветитељ. Наш нови просветитељ нас је обавестио да ЕУ представља „помирење, наду, уважавање разлика“ и да стога мора бити наш једини и најпречи циљ. Србија не сме имати других циљева сем ње (ова изјава ме је подсетила на библијску догму „не смеш имати другог бога до мене“). Са друге стране, поменуо је и реченицу са којом се апсолутно слажем. Наиме, просветитељ је забринуто констатовао „да нема државе на свету која није успела да дефинише свој интерес и начин за његово остварење“. Одлична констатација! У том духу, просветитељ позива на одрицање од Косова и Метохије, али, чини се, и од традиције. Тако је малтене цела српска историја подложна исцрпним проверама. Просветитељ тако има двоструке аршине када се ради о утицају представника традиционалних верских заједница на политику. Када то чини СПЦ, то је штетно и део је српског национализма, а када један муфтија постане политичар, онда је то и више него у реду и сасвим је легитимно.

Просветитељ има двоструке аршине када се ради о утицају представника традиционалних верских заједница на политику. Када то чини СПЦ, то је штетно и део је српског национализма, а када један муфтија постане политичар, онда је то и више него у реду и сасвим је легитимно.

Рат је лош, каже он, проблеми се решавају разговорима. Западне земље ће нас цивилизовати и научити нормалном животу. У том духу, просветитељ позива на безусловно учлањење у НАТО пакт. Дакле, рат нема алтернативу! То, разуме се, правда тиме што „западне земље то од нас траже и не можемо ми водити своју политику изолације“. И тако дођосмо до омиљене теме нашег просветитеља. Изолација. Све што само подсећа на доношење било каквих одлука о спољној и унутрашњој политици у Београду мирише на изолацију. Наравно, тешко је објаснити просветитељу да су у том случају већина светских земаља у изолацији, те да је добро бити на страни већине, како нас и он сам убеђује. Чуди ме напросто што није споменуо омиљене Драшковићеве доскочице – „боље бити за столом него на менију“, „НАТО је наше природно окружење“ и сличне. Могу и ја да поменем неколико пословица и доскочица уколико је то потребно и уколико ће то решити дилеме – да ли ући у НАТО или не. На пример, пада ми на памет пословица „неће те волети онај који те је тукао већ ће ти слабости тражити“. Имам и једну која се тиче фамозног уласка у ЕУ: „У се и у своје кљусе“.

Врхунац је ипак био део емисије у којој је просветитељ прешао на виши ниво аргументације тврдњом да „треба мењати народ“. Већина Срба наопако мисли и ту већину треба мењати. А најлакше је започети промену тог типа тако што се смене људи на врху, каже он, тј. власт, и затим може несметано да почне медијска просветитељска мисија. Наравно, медији су независни у демократији, али кога за то брига када су виши циљеви у питању! Народ треба променити, народ! Није политичка странка одговорна што се налази на ивици цензуса већ народ који јој не даје гласове. Народ треба променити! Где ли сам већ чуо овакве ставове? Сећање ме издаје. Ах, да, сећам се позива народној милицији да реши проблем народа, пошто ће модернизатори изградити друкчији и бољи народ.

Просветитељ говори и о образовању, па каже да је „излишно говорити о образовању у земљи која нема здравог разума“. Само ме занима кога просветитељ криви за недостатак разума? Ко је за то одговоран? Није ваљда опет Слободан Милошевић и чувене, опеване деведесете? А шта је са протеклих десет година? Зашто је и даље огроман одлив мозга из Србије? Зашто је ионако лош образовни систем потпуно уништен?

Просветитељ говори и о образовању, па каже да је „излишно говорити о образовању у земљи која нема здравог разума“. Само ме занима кога просветитељ криви за недостатак разума? Ко је за то одговоран? Није ваљда опет Слободан Милошевић и чувене, опеване деведесете?

Затим говори о запослењу. Између осталог каже да „не може да каже – људи дођите и учланите се у ЛДП, а ми ћемо вам наћи стан и посао“, већ „људи, дођите у ЛДП и ми ћемо створити услове како бисте добили стан и посао“. Још једна у низу Хамлетовских фраза препуних празнине. Да ли уопште реторика коју користи господин Јовановић има икаквог фактичког додира са реалношћу, то је право питање. Да ли је могуће превести све те фразе у обичан речник како би и најобичнији грађанин Србије разумео значење? Могуће је. Значење је – Живот је закон. Нема већег закона сем живота, живи од данас до сутра, прекосутра није ни важно, заборави идеале, и бори се за живот пошто од тога ништа вредније не постоји. Било је додуше Срба пре просветитељевог указања о „животу који нема алтернативу“ који су заступали сличан став. За време отоманске окупације, било је мноштво оних који су схватили да је живот закон, да су идеали испразни и пропали, да је једино важно преживети и радити све што моћни Отомани траже. Нема разлога дизати буне и ослобађати се, када смо већ били ослобођени. Чак и када се позивало на свеопшти устанак, неки су се вајкали: „можемо и погинути, а каква вајда од слободе мртвоме човеку? Живот је закон!“. Уосталом, по просветитељевим речима, ми треба да сведемо нашу спољну политику на испуњавање захтева западних земаља. Зашто смо се онда ослобађали? Упитао бих просветитеља шта ће у том случају Србима независна држава? Могу ли да уче своју историју, да афирмишу своју културу и веру? Не могу, каже просветитељ, јер је све то препуно наслага штетног национализма. Могу ли да воде спољну политику? Не могу. А шта могу? У том случају ја предлагем нашем вољеном просветитељу да укинемо државу, и прогласимо Хилари Клинтон за председника Србије. Не, још боље – тражимо да госпођа Клинтон буде гувернер Србије, и нека је подели, расели, нека са њом ради шта год жели. Тада бисмо бар знали зашто сада наједном „постоји држава у свету која не уме да дефинише своје националне интересе и доследно их спроводи“.

А о каквом је човеку реч, најбоље говори његова изјава: „Руке су ми прљаве али ми је савест чиста“. Треба ли шта додати, сем да наш народ има једну пословицу и за оне који се хвале поступцима којих се паметни стиде.